

Sygn. akt III U 852/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 22 maja 2014 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. F. prawo do emerytury, począwszy od 18 lutego 2014 r.

Sygn. akt III U 852/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 grudnia 2014 r.

Decyzją z dnia 22 maja 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. F. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 24 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie osiągnął wieku uprawniającego do emerytury wynoszącego 65 lat i 5 miesięcy, a także nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. F., wnosząc o przyznanie emerytury z uwzględnieniem okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że był zatrudniony w Zakładzie (...) w J. od 20 maja 1972 r. do 2 lipca 1989 r. na stanowisku kierowcy – operatora dźwigu przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (wykaz A, Dział II).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawca w dniu 18 lutego 2014 r. złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a we wniosku zawarł oświadczenie, że nie jest członkiem OFE. Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 28 lat, 9 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, co pozwala na przyjęcie, że posiada wymagany ogólny staż pracy, tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawca nie udokumentował natomiast 15 lat pracy w szczególnych warunkach, przedkładając jedynie świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 28 kwietnia 1989 r. na okres od 1 października 1977 r. do 30 kwietnia 1989 r., jednakże w świadectwie tym nie określono dokładnie charakteru wykonywanej pracy według wykazu, działu i pozycji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów na podstawie, których zakład pracy zakwalifikował okres pracy na wymienionym tam stanowisku jako okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Świadectwo to nie stanowi więc dla organu rentowego prawidłowego środka dowodowego.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. F., ur. dnia (...), w dniu 18 lutego 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach organu rentowego zalega dokumentacja poświadczająca przebieg zatrudnienia wnioskodawcy, w tym m.in.: świadectwo pracy z dnia 25 kwietnia 1986 r. wystawione przez Wojewódzką Spółdzielnię Budownictwa (...) w P. z siedzibą w M., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tej Spółdzielni w okresie od 5 listopada 1968 r. do 19 maja 1972 r. na stanowisku traktorzysty; świadectwo pracy z dnia 6 lipca 1999 r. wystawione przez (...) Spółka Akcyjna w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy w okresie od 18 maja 1972 r. do 31 grudnia 1975 r. na stanowisku operatora dźwigu, a w punkcie 8 tego świadectwa zaznaczono, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach/charakterze jako kierowca – operator dźwigu od dnia 18 maja 1972 r. do 31 grudnia 1975 r.; zaświadczenie z dnia 24 czerwca 1999 r. wystawione przez (...) Spółka Akcyjna w Z., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w okresie od 1 stycznia 1976 r. do 30 września 1977 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora wyciągu; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28 kwietnia 1989 r. wystawione przez Zakład (...) Oddział Terenowy R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 października 1977 r. do 30 kwietnia 1989 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę maszynisty żurawia samojezdnego kołowego – według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., na stanowisku maszynisty żurawia wymienionym w wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt 35 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, z tym że w okresach od 27 września 1978 r. do 3 października 1979 r., od 24 sierpnia 1987 r. do 28 sierpnia 1987 r., od 2 października 1987 r. do 30 listopada 1988 r., od 1 lutego 1989 r. do 30 kwietnia 1989 r. przebywał na urlopach bezpłatnych; opinia służbowa z Przedsiębiorstwa (...) – (...), w której stwierdzono, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) – E. M.

w okresie od 27 września 1978 r. do 2 października 1979 r. na stanowisku kierowcy samochodowego.

Z zalegających w aktach sprawy dokumentów wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał decyzję z dnia 22 maja 2014 r., którą odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 18.06.2014 r.,
- świadectwa pracy, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, opinia służbowa,
- karta przebiegu zatrudnienia z dnia 22.05.2014 r.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 22.05.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 5 listopada 1968 r. do 17 maja 1972 r. był zatrudniony w Spółdzielni Usługowo (...) w M.. Wnioskodawca został przyjęty do pracy jako traktorzysta. Jeździł ciągnikiem (...) z dwoma przyczepami. Pracował przy budowie kółek rolniczych, przewożąc materiały budowlane – żwir, cement, prefabrykaty - płyty betonowe, słupy. Praca odbywała się przez cały rok, w tym również zimą. Pod koniec zatrudnienia w Spółdzielni wnioskodawca odbył kurs, po którym uzyskał prawo jazdy kat. 2 i wówczas jeździł samochodem ciężarowym (...)o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Następnie wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. w okresie od 18 maja 1972 r. do 31 grudnia 1975 r. jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz operator dźwigu samojezdnego. Wnioskodawca pracował przy usuwaniu awarii, stawianiu słupów za pomocą dźwigu, remoncie, przebudowie sieci napowietrznych, linii niskiego i średniego napięcia. Przy tych pracach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W związku z reorganizacją zakładu pracy wnioskodawca od dnia 1 stycznia 1976 r. został zatrudniony w Zakładzie (...) (obecnie (...) S.A.), gdzie pracował do 30 września 1977 r. Wnioskodawca pracował wówczas jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, operator dźwigu, a także jako operator wyźki, czyli podnośnika hydraulicznego, który służył do naprawy sieci, wymiany i konserwacji oświetlenia ulicznego. Pracował przy usuwaniu awarii, remontach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W związku z reorganizacją zakładu pracy wnioskodawca od dnia 1 października 1977 r. został zatrudniony w Zakładzie (...) Oddział w R. Ekspozytura w P., gdzie pracował do dnia 30 kwietnia 1989 r. na stanowisku maszynisty żurawia, maszynisty podnośnika hydraulicznego, kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zakład w R. swoich pracowników wynajmował do Zakładu (...) w celu usuwania awarii, wykonywania remontów, stawiania słupów ulicznych, budowy rozdzielni. Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W zasadzie w każdym z tych zakładów pracy zakres czynności wnioskodawcy się nie zmieniał, wykonywał on te same prace.

W trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) Oddział w R. Ekspozytura w P. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od 27 września 1978 r. do 3 października 1979 r. w trakcie, którego został oddelegowany do Przedsiębiorstwa (...) i przydzielony do firmy (...), skąd wyjechał na budowę eksportową do Libii. Pracował wówczas, jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, przy budowie dróg, przewożąc kruszywo, masę bitumiczną. Wnioskodawca pracował wówczas w pełnym wymiarze czasu pracy, nawet 10-12 godzin dziennie.

Następnie w okresie od 2 października 1987 r. do 30 listopada 1988 r. korzystał z urlopu bezpłatnego w macierzystym zakładzie pracy, ponieważ z Przedsiębiorstwa (...) wyjechał do pracy na budowę eksportową do ZSRR, gdzie pracował przy budowie elektrowni atomowej. Wnioskodawca pracował wówczas jako operator dźwigu samojezdnego 18-tonowego na J..

ZUS dokonał wyliczenia stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach przy uwzględnieniu okresów takiego zatrudnienia od 18 maja 1972 r. do 31 grudnia 1975 r., od 1 stycznia 1976 r. do 30 września 1977 r.

i od 1 października 1977 r. do 31 stycznia 1989 r., po wyłączeniu okresów przebywania na urloпах bezpłatnych i podał, że wyniesie on 16 lat, 7 miesięcy i 6 dni. Przy założeniu jednak, że w trakcie pracy na eksporcie od 27 września 1987 r. do 2 października 1979 r. oraz od 2 października 1987 r. do 26 października 1988 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, staż pracy w szczególnych warunkach wyniesie 14 lat, 6 miesięcy i 5 dni.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Spółdzielni Usługowo (...) w M.,
- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) oraz Zakładzie (...),
- zeznania świadka A. (...)
- zeznania świadka Z. K.,
- przesłuchanie wnioskodawcy,
- pisma ZUS z dnia 19.11.2014 r. i pismo z dnia 9.12.2014 r. wraz z wyliczonym hipotetycznym stażem pracy w szczególnych warunkach – k. 45 i 50-51.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. L. i Z. K. oraz wnioskodawcy S. F., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym, a ponadto znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w Spółdzielni Usługowo (...) w M. oraz w każdym z zakładów energetycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. F. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Bezsporne pozostaje, że wnioskodawca w dniu (...)r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało nadto, że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych:

- w Spółdzielni Usługowo – (...) w M.

w okresie od 5 listopada 1968 r. do 17 maja 1972 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika i kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony,

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych

i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, poz. 3 – „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r.

w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”, poz. 3, pkt 1 – „kierowca ciągnika kołowego”.

- w (...) S.A. w R. w okresie od 18 maja 1972 r. do 31 grudnia 1975 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz operatora dźwigu samojezdnego,

- w Zakładzie (...) (obecnie (...) S.A.) w okresie od 1 stycznia 1976 r. do 30 września 1977 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, operatora dźwigu, a także operatora wyżki, czyli podnośnika hydraulicznego,

- w Zakładzie (...) Oddział w R. Ekspozytura w P. w okresie od 1 października 1977 r. do 30 kwietnia 1989 r. (z wyłączeniem okresów przebywania na urloпах bezpłatnych od 27 września 1978 r. do 3 października 1979 r., od 24 sierpnia 1987 r. do 28 sierpnia 1987 r., od 2 października 1987 r. do 30 listopada 1988 r., od 1 lutego 1989 r. do 30 kwietnia 1989 r.), stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty żurawia, maszynisty podnośnika hydraulicznego, kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych” i Dziale VIII –

„W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych

i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz w zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt 19 – maszynista / operator / samojezdnego podnośnika montażowego /suwnicy montażowej, pkt 35 – „maszynista / operator / żurawia samojezdnego kołowego i gaśnicowego i Dziale VIII, poz. 2, pkt 2 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”.

Podkreślić należy, iż w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 18 lutego 2014 r., a więc od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.